

xen per al transport de passatgers siguin autocars o autoòmnibus, vagin equipats amb un botiquí d'urgència de fàcil maneig i a l'abast de tothom.

Aquestes conclusions aprovades pel Consell Central de Turisme Internacional, foren resoltes establint una col·laboració entre la Creu Roja i les organitzacions turístiques per a instal·lar els llocs de socors als encreuaments de les grans rutes, punts isolats o perillosos de totes les carreteres i a les regions industrials on els accidents ocorren sovint pel gran tràfic que hi ha de bicicletes, carros i altres vehicles. És evident, també, que a més del pal indicador del lloc, amb el cartell on ressalta la creu roja damunt fons blanc, els senyals ben visibles posats en indrets determinats i als mapes i guies automobilistes indicant l'emplaçament del lloc de socors més pròxim, inciten a la prudència als conductors i fan minvar el nombre d'accidents.

Els llocs fixos de socors han d'estar equipats com a mínim, amb el material següent :

1. Un baiard o tela de lona per al transport de ferits.
2. Una manta destinada als accidentats.
3. Un cartell amb les instruccions necessàries i adreces útils, particularment metges, clíniques, hospitals, ambulàncies i policia, de les poblacions properes.
4. Un botiquí d'urgència, contenint un tub i banda per a l'hemostàsia, venes triangulars, de glassa i de cambric de diverses mides, cotó fluix, compreses de glassa esterilitzades, fèrules per a immobilitzar ossos trencats, imperdibles, alcohol, medicaments apropiats, senzills, de duració indefinida i fàcil aplicació per a tornar en si, tonificar el cor i guarir de moment cremades, contusions i ferides. Per a aquesta finalitat, són recomanables els models de *Botiquí Pràctic*

emprats pels agents motoristes reguladors del tràfic.

5. Quan sigui factible, convé instal·lar un telèfon permanent i tenir a punt llums portàtils.

6. Un carnet de prescripcions indispensables per al renovament de material.

Tot aquest material és preferible tenir-lo tancat en un armari, caixa, cabina o habitació especial, podent utilitzar-se al nostre país les casetes dels peons, carrabiners, etc. o cases situades prop dels llocs de perill.

Les persones encarregades del servei de socors, han d'estar instruïdes rudimentàriament pels metges o personal de la Creu Roja i amb fascicles o il·lustracions gràfiques perquè sàpiguen *el que no ha de fer-se als accidentats* i com cal *retornar un desmaiàt, deturar una hemorràgia, immobilitzar una fractura o curar de moment les ferides, cremades i contusions*.

La col·laboració humanitària dels metges, sempre tan útil i desinteressada, pot fer després una tasca veritablement profitosa acabant d'auxiliar els ferits i decidint allò que interinament cal fer segons la gravetat del cas.

Per al transport de les víctimes són de remarcar, per llur utilitat pràctica, les curioses ambulàncies que antigament usaven a Alençon i els moderns serveis ambulants d'urgència proveïts de tots els elements necessaris que fins poden ésser utilitzats com a quiròfag per a efectuar al mateix lloc de l'accident les intervencions quirúrgiques que calguin.

Es d'urgent necessitat establir llocs de socors per les carreteres d'Espanya, amb un servei permanent sobre la ruta que tingui cura de reemplaçar el material utilitzat, indemnitzar els titulars dels llocs on s'ha prestat socors, per llur altruista i humanitària tasca.

I, per fi cal recordar als conductors de vehicles causants de desgràcies, que l'article 26 del vigent Reglament de Circulació els obliga taxativament a prestar auxili a les persones que hagin estat lesionades en el seu propi carruatge, i si cal, conduir-les al lloc més proper on puguin ésser assistides.

